

Arrest

nr. 313 549 van 26 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 september 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, en van attaché P. LABEEUW, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 augustus 2023 opnieuw een verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Belgische overheden, nadat hij eerder op 7 juli 2023 door de Belgische overheden werd overgebracht naar Duitsland omdat dit land verantwoordelijk werd geacht voor zijn eerste in België ingediende VIB. Dit eerste VIB leidde tot een eerste beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 22 juni 2023 (bijlage 26quater).

1.2. Op 7 augustus 2023 richtten de Belgische overheden opnieuw een verzoek tot terugname aan de Duitse overheden op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.3. Op 8 augustus 2023 stemden de Duitse overheden in met het in punt 1.2. bedoelde verzoek tot terugname op grond van artikel 18(1)b van de Dublin III-verordening.

1.4. Verweerder treft op 19 september 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden akte, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [S.]

voornaam: [I.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(b) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Dublin III Verordening).

De heer [S.I.], verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 01/08/2023 opnieuw bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een volgend verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 01/08/2023 een formeel volgend verzoek voor internationale bescherming in. Betrokkene legde bij dit verzoek geen persoonlijke documenten neer en verklaarde hierover dat dat zijn paspoort werd vernietigd door de politie in Belarusen en dat hij Afghanistan uit reisde zonder zijn nationaal identiteitsbewijs.

Een vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene genomen op [, met de krachtens artikel 9 (bij eurodac1)/artikel14 (bij eurodac2) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Eurodac Verordening) verzamelde vingerafdrukken binnen het kader van Eurodac leidde tot twee treffers. De eerste treffer toont aan dat de betrokkene op 15/05/2023 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Duitsland. De tweede treffer toont aan dat de betrokkene op 30/05/2023 een verzoek voor internationale bescherming indiende in België. In het kader van dit eerste verzoek werd betrokkene na bepaling van de verantwoordelijke lidstaat en een akkoord van Duitsland op 07/07/2023 naar Duitsland getransfereerd.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 04/08/2023.

De betrokkene verklaarde wettelijk gehuwd te zijn met [S.S.], vrouw, ca. 19 jaar oud, met de Afghaanse nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Jalalabad. De betrokkene verklaarde twee kinderen te hebben: [S.A.], man, 2 jaar en vier maanden oud; en [S.H.], vrouw, 6 maand oud. De betrokkene verklaarde dat zijn beide kinderen de Afghaanse nationaliteit hebben en te Jalalabad verblijven. De betrokkene verklaarde drie neven en een oom te hebben die erkend zijn in België. De betrokkene verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. De betrokkene beroept zich niet op enige vorm van bijzondere afhankelijkheid van één van deze familieleden. Betrokkene verklaart dat hij bij zijn oom-schoonvader woont, [S.N.A.], (OV [...]).

Betrokkene verklaart dat hij Afghanistan ongeveer 12 maand geleden verliet en via Iran; Rusland, Wit-Rusland, en Polen tot Duitsland kwam, dat hij in Duitsland werd gestopt, dat zijn vingerafdrukken er werden geregistreerd en dat hij er slechts enkele uren verbleef, dat hij als doel had onmiddellijk door te reizen naar België omdat hij hier familieleden kent, hij verklaart dat hij op 07/07/2023 na vasthouding gedwongen werd gerepatriëerd naar Duitsland, dat hij er slechts enkele uren verbleef en onmiddellijk terug keerde naar België.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat zijn familie hier woont, dat hij België een goed land vindt en dat hij hier ook gezinshereniging kan vragen.

Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in

het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij niet in Duitsland wenst te blijven omdat hij er slechts een paar uur doorbracht.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat uit betrokkene verzet tegen een overdracht aan Duitsland omwille van het feit dat zijn oom (schoonvader) hier erkend zou zijn door het CGVS en dat het om die redenen in het belang van betrokkene zou zijn dat België zijn dossier behandelt, hij stuurt hiervoor de tekst door van een brief van die oom (schoonvader) zonder verdere gegevens, die zouden toelaten betrokkene en zijn dossier te identificeren, allen de tekst uit het schrijven wordt geciteerd.

Op 07/08/2023 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties, dit nieuwe verzoek werd op 08/08/2023 conform artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 aanvaard.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat door een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat een reëel risico ontstaat op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene stelt dat hij internationale bescherming vroeg in België omdat het hier goed is, dat hij hier familieleden kent, en omdat hij in Duitsland slechts enkele uren doorbracht. Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt, en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013, betrokkene werd eerder reeds éénmaal naar Duitsland getransfereerd en geeft door dit gedrag duidelijk blijk zich niet te willen neerleggen bij de Europese wet- en regelgeving.

De persoon uit geen expliciet verzet tegenover een overdracht naar Duitsland. Hij wilt bij zijn oom (schoonvader) kunnen verblijven. Het al dan niet door een familielid kunnen worden opgevangen wijzigt de verantwoordelijkheid van de lidstaten niet, we ontkennen niet dat hij hier familieleden heeft en dat één van die familieleden erkend is en schriftelijk heeft verklaard dat het in zijn belang zou zijn als het verzoek van betrokkene in België wordt behandeld, betrokkene is evenwel meerderjarig en kan dus van zijn brede familie worden gescheiden, het feit dat de motieven voor hun verzoek om internationale bescherming eventueel aan elkaar gelinkt zijn kan betrokkene ook voor de Duitse autoriteiten laten gelden en desgevallend het nodige

bewijsmateriaal hiervoor voor leggen, het is in deze ook dienstig te vermelden dat een onderzoek ten gronde een individueel onderzoek is die dermate grondig verloopt dat het niet kan of zal worden beïnvloed door voorkennis uit een ander dossier die niet zou kunnen worden ingebracht tijdens het verloop van de determinatieprocedure.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitse sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Zijn verblijf in Duitsland was te kort om tot de conclusie te leiden dat betrokkene persoonlijk en in een concrete context het slachtoffer is geweest van systemische tekortkomingen in Duitsland.

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De bevoegde autoriteiten van Duitsland onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de in Duitsland bevoegde instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De bevoegde instanties van Duitsland stemden op 08/08/2023 voor de tweede keer in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Duitsland zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Dat betrokkene verklaarde dat hij in Duitsland bij aankomst en na de transfer geen verzoek deed en er telkens slechts enkele uren verbleef, doet geen afbreuk aan het akkoord van Duitsland, de Duitse beslissing om betrokkene terug te nemen onder artikel 18.1(b).

De betrokkene verklaarde dat hij in Duitsland bij binnenkomst werd verplicht vingerafdrukken te geven, maar gaf aan dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Duitse autoriteiten werd verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. We wijzen erop dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type “1” opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat bevestigt derhalve dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Duitsland.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013, ook niet wanneer één of meerdere familieleden zouden erkend zijn en hun wens dat het dossier in België wordt behandeld via een advocaat overmaken. Met betrekking tot zijn in België verblijvende neven en oom merken we op dat de betrokkene meerderjarig is en de in België verblijvende neven en oom van de betrokkene ten overstaan van de betrokkene niet als “gezinslid” kunnen worden beschouwd, zoals omschreven in artikel 2, g), van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Een bron over internationale bescherming in Duitsland is het rapport van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Duitsland (Paula Hoffmeyer-Zlotnik, “Asylum Information Database – Country Report : Duitsland – 2022 update”, laatste update april 2023, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDA-DE_2022update.pdf een kopie van dit rapport

wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 64, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficulties in re-accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany").

We wensen te op te merken dat in Duitsland net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet wanneer het verblijfsrecht eindigt, wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, wanneer de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is. Het AIDA-rapport meldt dat levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen voor verzoekers kunnen verschillen en het voorwerp zijn van kritiek ("The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities", pagina 111 e.v.). We zijn van oordeel dat dit op zich niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Hetzelfde dient te worden gesteld betreffende het feit dat het verstrekken van kosteloze juridische bijstand in geval van een beroep tegen een afwijzing afhankelijk is van een onderzoek naar de kans op slagen van het beroep ("The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success"), gezien dit is voorzien door artikel 20(3) van Richtlijn 2013/32/EU.

Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat lacunes blijven bestaan in het verstrekken van opvang zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van Verordening 604/2013.

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Duitsland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor gezond te zijn. Hij benoemt geen lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen die ontoereikend zijn. Betrokkene maakt via zijn advocaat een voorschift voor medicatie over.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van het verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of haar zwangerschap een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgende reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen. De bevoegde autoriteiten in Duitsland worden tenminste tien werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van

Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Duitse autoriteiten (4).

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.5. Op 22 januari 2024 treft verweerder een beslissing tot verlenging van de Dublin-overdrachtstermijn. Bij arrest van 26 september 2024 met nr. 313 550 heeft de Raad het hiertegen ingediende beroep verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: "de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."

Hij betoogt als volgt:

"De verwijderingsbeslissing rust op de overweging dat Duitsland een Europese lidstaat is die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen, die correct zal verlopen en met gepaste opvangmogelijkheden,

Verzoeker is niet akkoord met deze stelling omwille van de hieronder staande redenen:

De asielprocedure

9 May 2019 | CoE-CPT – Council of Europe - European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment
Germany

Report on treatment of foreign nationals during a removal operation to Afghanistan by air based on visit from 13 to 15 August 2018 (legal aspects; transport to airport; execution of removal and handover; use of force; complaints and monitoring; conditions at centre for predeportation detention)

Report to the German Government on the visit to Germany carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 13 to 15 August 2018 [CPT/Inf (2019) 14] (Special or Analytical Report, English) possibility for persecuted groups of persons to move to another safe region within Afghanistan (i.e. an internal flight alternative) is generally not available in Kabul.²² By letter of 11 October 2018, the German authorities indicated that, while the above-mentioned UNHCR eligibility guidelines are being taken into account by the Federal Office for Migration and Refugees in the context of the asylum [...] procedure, there was no need to change the current assessment. 14.

<https://www.ecoi.net/en/file/local/2009110/2019-14-inf-eng.docx.pdf>

Terwijl dit niet het geval is in België.

April 2019 | ECRE – European Council on Refugees and Exiles
Germany

Report of fact finding mission on the situation in reception centres (asylum, Dublin and return procedure; freedom of movement; education and employment; health care; other topics)

The AnkER centres; Implications for asylum procedures, reception and return (Special or Analytical Report, English)

The AnkER centres; Implications for asylum procedures, reception and return

Bericht einer Fact-Finding-Mission zur Lage in Aufnahmезentren (Asylverfahren, Dublin und Ruckkehr; Bewegungsfreiheit; Bildung und Beschäftigung; medizinische Versorgung; weitere Themen)

While the asylum procedure is under federal responsibility, reception and return fall within the competence of Federal States. [...] The Federal State of Mecklenburg-Vorpommern is reportedly also planning to set up similar centres, albeit without using the "Anker" label: NDR, 'Schnellere Asylverfahren ohne "Ankerzentrum"', 9 April 2019, available in German at: <https://bit.ly/2ZtUoII>. <https://bit.ly/2ZtUoII> [https://bit.ly/2ZtUoII] 6 CHAPTER I: ASYLUM PROCEDURE, DUBLIN AND RETURN IN Anker CENTRES 1. [...] the recast Asylum Procedures Directive, which allow professionals from government authorities or from specialised services of the State to provide such information. [...] Return The Anker model launched on 1 August 2018 in Bavaria reflects a clear Bavarian Ministry of Interior policy to establish a link between the asylum procedure and the return of rejected asylum seekers. [...] In light of these observations, ECRE makes the following recommendations: Asylum procedure 1.

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/anker_centres_report.pdf

Refugees in eastern Germany '10 times more likely' to be hate crime victims: report

<https://www.thelocal.de/20190227/report-refugees-in-the-former-east-are-ten-times-more-likely-to-be-victims-of-hate-crimes>

Violence against refugees in Germany drops dramatically

Refugees and refugee homes are still attacked nearly every day in Germany — but the figures dropped significantly last year. Left-wing politicians blame both the AfD and Angela Merkel's party for stirring up hatred.

<https://www.dw.com/en/violence-against-refugees-in-germany-drops-dramatically/a42768428>

Terwijl dit niet het geval is in België.

Er bestaat met andere woorden een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

Zodat, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn.

Dat dit middel gegrond is."

2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

In de bestreden akte wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18(1)b van de Dublin III-verordening. Ook bevat ze een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker dat aan de Duitse overheden toekomt nu een onderzoek van zijn vingerafdrukken aantoonde dat hij op 15 mei 2023 internationale bescherming in Duitsland vroeg, de Duitse instanties instemden met het verzoek om hem terug te nemen en niet blijkt dat een overdracht van verzoeker aan Duitsland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), waarbij wordt ingegaan op de elementen die verzoeker tijdens zijn Dublininterview heeft aangevoerd en op de algemene situatie in Duitsland inzake de toegang tot opvang-voorzieningen en tot de asielpprocedure. De motieven die de bestreden akte onderbouwen, kunnen hier op eenvoudige wijze in worden gelezen. Verzoeker maakt niet duidelijk waarom deze overwegingen hem niet toe toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing.

2.3. Deze inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Verzoeker betoogt dat hij niet akkoord is met de stelling van verweerder dat het in Duitsland voor hem mogelijk zal zijn een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dat dit correct zal verlopen en met de gepaste opvangmogelijkheden omdat Duitsland een Europese lidstaat is die de Conventie van Genève van 1951 heeft ondertekend. Ter ondersteuning van zijn betoog citeert hij kort uit vier bronnen waarbij hij tot tweemaal toe besluit: *“Terwijl dit niet het geval is in België”*.

2.5. In eerste instantie merkt de Raad op dat verzoeker bezwaarlijk kan stellen dat verweerder zich heeft beperkt tot de stelling dat Duitsland een Europese lidstaat is die Conventie van Genève van 1951 heeft ondertekend om te besluiten dat een overdracht naar deze lidstaat in zijn geval geen schending van artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest inhoudt. Met andere woorden heeft verweerder zich niet uitsluitend gesteund op het interstatelijk vertrouwensbeginsel dat een weerlegbaar vermoeden creëert dat Duitsland zijn verdragsverplichtingen jegens verzoeker zal nakomen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van voormelde bepalingen. Verweerder komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Duitsland deze bepalingen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvangvoorzieningen, noch op individuele gronden. Hij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview. Hij steunde zich bij zijn beoordeling op het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de *“European Council on Refugees and Exiles” (ECRE)* gecoördineerde project *“Asylum Information Database over Duitsland (Paula Hoffmeyer-Zlotnik “Asylum Information Database - Country Report: Duitsland - 2022 update”, laatste update april 2023”*, hierna het AIDA-rapport genoemd. Van dit rapport wordt de hyperlink verstrekt en een afdruk ervan is opgenomen in het administratief dossier.

2.6. Verzoeker gaat nergens in concreto in op de door verweerder gedane afwegingen. Door één niet gedateerde bron aan te halen alsook drie verouderde bronnen over de situatie in Duitsland, die dateren van 2019 en hierover zo goed als geen verdere duiding over te geven, toont verzoeker bezwaarlijk aan dat de bestreden akte een inbreuk pleegt op artikel 3 van het EVRM of dat verweerder de motiveringsplicht schendt door niet te motiveren over verouderde bronnen.

2.6.1. Een eerste bron betreft een rapport van de Raad van Europa, *“Report to the German Government on the visit to Germany carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 13 to 15 August 2018”* van 9 mei 2019. Het rapport onderzoekt de behandeling van vreemdelingen voor en tijdens een nationale terugvlucht van München naar Kabul (Afghanistan) op 14 augustus 2018, gecoördineerd door Frontex. Uit het citaat van verzoeker blijkt dat het CPT wijst op de UNHCR, *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 waarin UNHCR stelt dat geen intern vestigingsalternatief beschikbaar is in Kabul. De Duitse autoriteiten hebben hierop geantwoord dat hoewel deze richtlijnen in acht worden genomen tijdens de asielprocedure, het niet nodig was hun toenmalige beoordeling te wijzigen. Verzoeker komt naast dit citaat niet verder dan te besluiten dat *“[...] dit niet het geval is in België”*. Uit niets blijkt echter dat de Duitse autoriteiten op het ogenblik van het treffen van de bestreden akte nog steeds zoals destijds in augustus 2018 – en bovendien voor de machtsovername door de Taliban waarvan algemeen is geweten dat deze plaatsvond in augustus 2021 – van oordeel zijn dat er een intern vestigingsalternatief is in Kabul.

2.6.2. Een tweede door verzoeker aangehaalde bron betreft een rapport van ECRE, *“The AnKER centres Implications for asylum procedures, reception and return”* van april 2019. Het betreft een verslag van een fact finding mission over de situatie in Duitse opvangcentra. In het citaat leest de Raad dat het AnKER-model dat op 1 augustus 2018 in Beieren werd gelanceerd, een duidelijk beleid weerspiegelt van het Beierse ministerie van Binnenlandse Zaken om een link te leggen tussen de asielprocedure en de terugkeer van afgewezen asielzoekers. Verzoeker laat na dit citaat verder te duiden. Hij toont ook niet aan dat voormeld beleid nog steeds geldt in Beieren laat staan in heel Duitsland op het ogenblik van het treffen van de bestreden akte. Hij weerlegt hiermee alleszins niet de vaststelling van verweerder, gebaseerd op recente informatie vervat in het aangehaalde AIDA-rapport, dat hoewel dit rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten van de opvang van verzoekers, dit niet leidt tot het besluit dat de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale

bescherming dermate structurele tekort-komingen vertonen dat zij die in het kader van de Dublin III-verordening aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

2.6.3. Een derde en vierde door verzoeker aangehaalde bron betreft geweld ten aanzien van vluchtelingen in Duitsland. Verzoeker verschaft hierbij twee hyperlinks waarbij de Raad vaststelt dat de inhoud van de tweede hyperlink niet langer beschikbaar is. De eerste hyperlink betreft een persartikel van The Local, *“Refugees in eastern Germany ‘10 times more likely’ to be hate crime victims: report”* van 27 februari 2019. In het door verzoeker weergegeven citaat waarvan de Raad veronderstelt dat het van de tweede niet beschikbare hyperlink is, leest de Raad dat vluchtelingen dagelijks slachtoffer zijn van geweld maar dat de cijfers vorig jaar aanzienlijk daalden en dat linkse politici de schuld geven aan de Afd en de partij van Angela Merkel om haat te zaaien. Verzoeker besluit hieruit simpelweg: *“Terwijl dit niet het geval is in België”*. Met een bron die reeds vier jaar oud is op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt getroffen en een andere niet gedateerde bron, toont verzoeker niet aan dat hij bij overdracht naar Duitsland wegens een vijandig klimaat t.a.v. asielzoekers, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of foltering in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het eerste middel is ongegrond.

2.7. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“Schending artikel 3 EVRM JUNCTO schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto schending artikel 16 § 1 van de Dublin verordening”*

Hij betoogt als volgt:

“Verweerder heeft nagelaten om garantie te vragen van de Duitse autoriteiten wat betreft de asielprocedure en de toewijzing van een opvangplaats.

Dat de verweerder schriftelijke garanties had dienen te vragen blijkt tevens uit een rapport dd 14.07.2009: “Le HCR mène des entretiens avec des demandeurs d’asile refoulés en Libye.” In de laatste paragraaf wordt gesteld dat bij afwezigheid van het vragen van schriftelijke garanties, de toegang tot de asielprocedure kan ontzegd worden aan betrokken personen en dat zodoende het internationaal rechtsprincipe van non-refoulement gehypothekeerd wordt.

Te raadplegen op:

<http://nethumanitaires.wordpress.com/2009/07/15/le-hcr-mene-des-entretiens-avec-des-demandeurs-dasile-refoules-en-libye/>

Een uitwijzing van verzoekster naar Duitsland is in die zin een onmenselijke behandeling die een schending van artikel 3 van het EVRM vormt.

Verzoeker wenst in die zin te verwijzen naar een arrest van Het Supremum Court in England”, van 19 februari 2014 waarin Het Hof het volgende stelt:

In Dublinzaken is de relevante vraag of er een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM dreigt. Het bestaan van systematische tekortkomingen is slechts één van de manieren om dit aan te kunnen tonen. Ook individuele aspecten dienen bijvoorbeeld in acht te worden genomen.

Te raadplegen op:

https://www.vluchtweb.nl/system/files/Vluchtweb/documents/jurisprudentie/jurisprudentieinternationaal/UKSC_2012_0272_Judgment.pdf

Met de individuele aspecten bedoelt verzoeker dat schoonvader in België woont en verzoeker zijn mentale problemen de steun van deze familielid broodnodig.

Verzoeker is ook ziek en onder behandeling. Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar de medische stukken. (stuk 3 – medische stukken)

AFHANKELIJKE PERSONEN EN DISCRETIONAIRE BEPALINGEN
Artikel 16

Afhankelijke personen

1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

Zoals supra aangehaald heeft verzoeker de steun van zijn schoonvader nodig. De asielinstantie kent verzoekers schoonvader als een generaal van het leger in Afghanistan.

Verzoeker meent dat België zijn dossier beter kent dan Duitsland.

Verweerder kan zich niet zomaar verschuilen achter het feit dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en dat ze door dezelfde internationale verdragen als België gebonden is. Verweerder moet rekening houden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Dat dit middel gegrond is."

2.8. In het tweede middel voert verzoeker in eerste instantie aan dat verweerder garanties had moeten vragen aan de Duitse autoriteiten voor wat betreft de asielprocedure en de toewijzing van een opvangplaats.

2.9. De Raad ziet niet in wat de grondslag is van verzoekers verwachting, gelet op wat er allemaal kan gelezen worden in de bestreden akte waar verzoeker nergens in concreto op ingaat. Verzoekers algemene verwijzing naar een nog ouder rapport van 14 juli 2009 – waarvan de Raad de inhoud niet langer kan raadplegen via de hyperlink – dat betrekking lijkt te hebben op een onderhoud tussen UNHCR en verzoekers om internationale bescherming die werden uitgewezen naar Libië, toont ook niet aan dat hij op het ogenblik van het treffen van de bestreden akte, geen toegang riskeert te hebben tot de asielprocedure of tot opvang in Duitsland.

2.10. In tweede instantie voert verzoeker aan dat verweerder rekening had moeten houden met zijn individuele situatie, met name dat hij de steun van zijn schoonvader die in België woont nodig heeft, gelet op het feit dat hij ziek is en mentale problemen heeft. Hij verwijst hierbij naar stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift.

2.11. De Raad stelt echter vast dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers individuele situatie en met het feit dat zijn schoonvader in België woont. Verweerder motiveert in dit verband op uitgebreide wijze:

"De betrokkene stelt dat hij internationale bescherming vroeg in België omdat het hier goed is, dat hij hier familieleden kent, en omdat hij in Duitsland slechts enkele uren doorbracht. Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt, en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013, betrokkene werd eerder reeds éénmaal naar Duitsland getransfereerd en geeft door dit gedrag duidelijk blijk zich niet te willen neerleggen bij de Europese wet- en regelgeving.

De persoon uit geen expliciet verzet tegenover een overdracht naar Duitsland. Hij wilt bij zijn oom (schoonvader) kunnen verblijven. Het al dan niet door een familielid kunnen worden opgevangen wijzigt de verantwoordelijkheid van de lidstaten niet, we ontkennen niet dat hij hier familieleden heeft en dat één van die familieleden erkend is en schriftelijk heeft verklaard dat het in zijn belang zou zijn als het verzoek van betrokkene in België wordt behandeld, betrokkene is evenwel meerderjarig en kan dus van zijn brede familie worden gescheiden, het feit dat de motieven voor hun verzoek om internationale bescherming eventueel aan elkaar gelinkt zijn kan betrokkene ook voor de Duitse autoriteiten laten gelden en desgevallend het nodige bewijsmateriaal hiervoor voor leggen, het is in deze ook dienstig te vermelden dat een onderzoek ten gronde een individueel onderzoek is die dermate grondig verloopt dat het niet kan of zal worden beïnvloed door voorkennis uit een ander dossier die niet zou kunnen worden ingebracht tijdens het verloop van de determinatieprocedure."

"Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013, ook niet wanneer één of meerdere familieleden zouden erkend zijn en hun wens dat het dossier in België wordt behandeld via een advocaat overmaken. Met betrekking tot zijn in België verblijvende neven en oom merken

we op dat de betrokkene meerderjarig is en de in België verblijvende neven en oom van de betrokkene ten overstaan van de betrokkene niet als "gezinslid" kunnen worden beschouwd, zoals omschreven in artikel 2, g), van Verordening (EU) nr. 604/2013."

2.12. Verzoeker gaat hier opnieuw niet concreet op in. Hij kan deze motieven niet aan het wankelen brengen en een schending aantonen van artikel 16 van de Dublin III-verordening door deze bepaling te citeren en te verwijzen naar *"een arrest van Het Sup[re]me Court in England", van 19 februari 2014"*. waarvan verzoeker verzuimt toe te lichten wat de relevantie ervan is voor zijn zaak die dateert van ruim 10 jaar later. Het is niet aan de Raad om dit ten behoeve van verzoeker te gaan invullen.

2.13. Waar verzoeker aanhaalt dat hij ziek is en medisch wordt behandeld en hierbij wijst op *"medische stukken"* gevoegd als stuk 3 bij het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat dit stuk geen medisch attesten betreft maar enkel een algemeen kaartje met als titel *"rappel du rendez-vous"* waarop staat genoteerd dat hij een afspraak had op 2 oktober 2023 en 23 oktober 2023. Nergens wordt aangeduid met wie verzoeker een afspraak had, laat staan met een arts en hij licht het ook niet verder concreet toe. Bovendien heeft verzoeker nooit verklaard dat hij ziek is of mentale problemen heeft. Integendeel, hij verklaarde in goede gezondheid te verkeren (*"Verklaring DVZ"*, vraag 37, p. 13). Voor wat betreft de gezondheidstoestand van verzoeker leest de Raad nog de volgende passage in de bestreden beslissing, waar verzoeker opnieuw niet in concreto op ingaat, waardoor deze overeind blijft:

"De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor gezond te zijn. Hij benoemt geen lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen die ontoereikend zijn. Betrokkene maakt via zijn advocaat een voorschrift voor medicatie over.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van het verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of haar zwangerschap een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen. De bevoegde autoriteiten in Duitsland worden tenminste tien werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene."

Het tweede middel is derhalve ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend vieren-twintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA